

Právny odbor: Trestné právo

Predmet sporu: §277/1,§277/4

2To/3/2019

1T/34/2018

1218010293

R o z s u d o k

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Štífta a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Michala Valenta v trestnej veci obžalovaného E. B., stíhaného pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu xxxxx II č. k. 1T/34/2018-1603 zo dňa 7.11.2018, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 14.3.2019 takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému E. B., nar. X.X.XXXX v A., trvale bytom B., Z. Q. XXXX/XX,

u k l a d á :

Podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku (t. j. v znení zákona č. 313/2011 Z. z.) s použitím § 36 písm. j), písm. k), písm. l) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku (per analogiam) trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky zahraničného podniku alebo prokuristu na 5 (päť) rokov.

Podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku sa vlastníkom prepadnutého majetku stáva štát.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného E. B., nar. X.X.XXXX, z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu xxxxx II č.k. 1T/34/2018-1603 zo dňa 7.11.2018 bol obžalovaný E. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku (t. j. v znení zákona č. 313/2011 Z. z.; ďalej „Tr. zák.“) na skutkovom základe, že ako konateľ spoločnosti BL- XXX, s.r.o. so sídlom B., K. XX/A, D.: XX XXX XXX, uskutočnil v mesiaci marec 2012 prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území Q. F., obec: B. - m. č. Q. F., okres B. 1, a to:

- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, 5. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C KN XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,
- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, 5. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C KN XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,
- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, 6. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C KN XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,
- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, 7. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C KN XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,
- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, 7. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C KN XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,

- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, 8. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C KN XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a
- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, 9. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C KN XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,

medzi spoločnosťami BL-XXX, s.r.o. a J. and N., s.r.o. so sídlom B., K. XX/a, D.: XX XXX XXX, pri ktorých v skutočnosti len predstieral ich odplatosť, a ktoré nemali hospodársku podstatu, pričom jediným účelom uskutočnenia týchto prevodov bolo v konečnom dôsledku len vylákavanie daňovej výhody vo forme uplatnenia nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty, ktoré vyplynulo z daňového priznania dane z pridanej hodnoty spoločnosti BL-XXX, s.r.o. za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2012, podaného dňa 24.4.2012 na Daňový úrad xxxxx, v ktorom daný daňový subjekt pri určovaní daňovej povinnosti na dani z pridanej hodnoty vykázal nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty v celkovej výške X.XXX.XXX,XX eura, odpočítavanie dane si uplatnil na základe kúpy vyššie uvedených nehnuteľností v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 19.3.2012 uzavretej medzi spoločnosťou J. and N., s.r.o. ako predávajúcim a spoločnosťou BL-XXX, s.r.o. ako kupujúcim za v zmluve deklarovanú, zámerne umelo navýšenú kúpnu cenu XX.XXX.XXX eur, pričom spoločnosť BL-XXX, s.r.o. uhradila len sumu X.XXX.XXX eur, z čoho daň z pridanej hodnoty predstavuje sumu XXX.XXX.XX eura, nadmerný odpočet vo výške X.XXX.XXX,XX eura bol zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky vyplatený na účet spoločnosti BL-XXX, s.r.o. dňa 20.6.2012, takýmto konaním spoločnosť BL-XXX, s.r.o. získala daňovú výhodu a neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v rozsahu 1.732.287,67 eura ku škode na štátnom rozpočte Q. republiky.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), písm. k), písm. l) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strávenia. Zároveň bol obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky zahraničného podniku alebo prokuristu na dobu 5 rokov.

Proti rozsudku podali odvolania v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku („Tr. por.“)

- obžalovaný priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozhodnutia, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu P.. X. G. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 17.12.2018,
- Y. špeciálnej prokuratúry U. prokuratúry SR písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 20.11.2018 s tým, že odvolanie je podané v neprospech obžalovaného

proti výroku o treste pre neuloženie trestu prepadnutia majetku, ktoré následne prokurátor odôvodnil písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 30.11.2018.

Obžalovaný odôvodnil podané odvolanie nasledovným spôsobom: „Odvolanie proti výroku o treste som podal z dôvodu, že rozhodnutie okresného súdu považujem v tejto časti za nezákonné a nedôvodné a súčasne odôvodnenie tohto rozhodnutia za arbitrárne, nakoľko s najzásadnejšou právnou argumentáciou obhajoby sa v tomto žiadnym spôsobom nevysporiadal, resp. túto odignoroval. Okresný súd v mojom prípade postupoval v rozpore s ustanovením § 86 písm. e) Trestného zákona, keď ma napriek zániku trestnosti žalovaného trestného činu v zmysle citovaného ustanovenia uznal vinným zo spáchania tohto trestného činu a uložil mi vyššie uvedený trest. Súčasne okresný súd týmto svojím postupom porušil základné zákonné princípy trestného konania, ako aj ústavný princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Relevantné skutkové okolnosti: Uznesením vyšetrovateľa PZ zo 17.3.2017, sp. zn. PPZ-16/NKA-FP-BA-2014, mi bolo vznesené obvinenie za zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 druhá alinea, ods. 4 Trestného zákona, pričom konaním opísaným v predmetnom uznesení mala spoločnosť, ktorej som bol konateľom, získať daňovú výhodu spočívajúcu v neoprávnene uplatnenom nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške X.XXX.XXX,XX EUR. Listom z 23.5.2017 som požiadal L. o poskytnutie informácie o čísle účtu, na ktorý je možné v rámci postupu podľa § 86 písm. e) Trestného zákona vykonať príslušnú úhradu, pričom v nadväznosti na túto požiadavku mi zaslal L. úrad K. informáciu o čísle účtu, ako aj pridelené „H. osoby konajúcej účinnú ľútosť.“ Dňa 10.1.2018 som uhradil v zmysle vyššie uvedených informácií príslušnému daňovému úradu sumu vo výške X.XXX.XXX,XX EUR. Preštudovanie vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania v zmysle § 208 ods. 1 Trestného poriadku v mojej trestnej veci sa uskutočnilo dňa 2.2.2018.

Právne skutočnosti: Podľa § 86 písm. e) Trestného zákona: „Trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 alebo nezaplatenia dane a poistného podľa § 278, ak splatná daň a jej príslušenstvo alebo poistné boli dodatočne zaplatené najneskôr v nasledujúci deň po dni, keď sa páchatel' po skončení jeho vyšetrovania mohol oboznámiť s jeho výsledkami.“

S poukazom na uvedené mám za to, že v mojom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky pre konštatovanie zániku trestnosti žalovaného trestného činu v zmysle ustanovenia § 86 písm. e) Trestného zákona, nakoľko išlo o trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona a k dodatočnému splneniu deklarovanej daňovej povinnosti došlo z mojej strany v celom rozsahu v zákonom stanovenej lehote, t.j. ešte pred skončením vyšetrovania.

V tejto súvislosti súčasne uvádzam, že trestné právo je prostriedkom ultima ratio (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť), čo sa podľa právnej teórie, ako aj súdnej praxe chápe aj ako zásada pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti,

hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. V oblasti aplikácie a interpretácie trestného práva potom - z takto chápaného prostriedku ultima ratio - musia byť akcentované právne princípy a zásady, ktoré primáme súvisia s posudzovaním trestnosti činu, napr. zásada nullum crimen, nulla poena sine lege či zásada in dubio pro reo.

Súčasne vo vzťahu k predmetnej veci poukazujem na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. IV. ÚS 186/07, PL. ÚS 15/98, II. ÚS 148/06), v zmysle ktorej sa stabilne uplatňuje zásada prednosti ústavne konformného výkladu, z ktorej okrem iného vyplýva, že v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, je uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06, IV. ÚS 186/07). Súd pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov nesmie súčasne opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07).

V mojej veci teda bolo zo strany okresného súdu nevyhnutné posúdiť, či v mojom prípade de lege lata boli splnené podmienky účinnej ľútosti v zmysle § 86 písm. e) Trestného zákona, ak som po vznesení obvinenia pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 (alinea druhá) a ods. 4 Trestného zákona uhradil v prospech príslušného daňového úradu sumu rovnajúcu sa výške mnou uplatneného nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty v zákonom stanovenej lehote. Z obsahu § 277 ods. 1 Trestného zákona primá facie vyplýva, že v rámci tohto trestného činu s názvom „neodvedenie dane a poistného“ sú zaradené dve samostatné skutkové podstaty. Prvá sa týka zadržania a neodvedenia splatnej dane a poistného, ktoré boli zrazené alebo vybraté podľa zákona [(alinea prvá), v tomto prípade ide o tzv. omisívny trestný čin], a druhá sa týka neoprávneného uplatňovania nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane [(alinea druhá), v tomto prípade ide o tzv. komisívny trestný čin]. Zaradením ich oboch v rámci trestného činu neodvedenia dane a poistného zákonodarca rovnako určil, že tak alinea prvá, ako aj alinea druhá ustanovenia § 277 ods. 1 Trestného zákona má zákonnú súvislosť s neodvedením dane (poistného), a to bez ohľadu na to, že v prípade prvej aliney priamo (prvoplánovo) a v prípade druhej aliney nepriamo (druhoplánovo) (I. ÚS 316/2011). Trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona uvedený v ustanovení § 86 písm. e) Trestného zákona pozostáva z oboch vyššie uvedených skutkových podstat, teda tak zo skutkovej podstaty zadržania a neodvedenia splatnej dane a poistného, ktoré boli zrazené alebo vybraté podľa zákona (alinea prvá), ako aj neoprávneného uplatňovania nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane (alinea druhá). A keďže obe aliney (teda aj druhá) z vôle zákonodarcu reprezentujú trestný čin „nedovedenia dane a poistného“, rovnako de lege lata platí, že dodatočným zaplatením dane (dodatočným splnením si daňovej povinnosti) sú splnené zákonné podmienky účinnej ľútosti, a to bez ohľadu na prvoplánovosť alebo druhoplánovosť tejto povinnosti. Inak povedané, ak podľa účinnej úpravy § 277 ods. 1 Trestného zákona, ktorý vymedzuje skutkovú podstatu trestného činu neodvedenia dane a poistného [a nie aj

nejaký iný trestný čin, ktorý § 86 písm. e) Trestného zákona nepozná], páchatel' v zákonomnom čase vráti vyplatený daňový preplatok, došlo v konečnom dôsledku (druhoplánovo) k dodatočnému zaplateniu splatnej dane.

V tejto súvislosti poukazujem tiež na skutočnosť, že ak by zákonodarca protiprávnemu konaniu páchatel'a spočívajúcemu v neoprávnenom uplatnení nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane chcel pripísať iný protispoločenský dôsledok ako neodvedenie (nezaplatenie) dane, nepochybne by tak urobil, čo sa v konečnom dôsledku aj stalo v rámci novelizácie Trestného zákona vytvorením „nového“ trestného činu daňového podvodu podľa § 277a Trestného zákona súčinnosťou od 1.10.2012, ktorá sa však na môj prípad nevzťahuje. Vzhľadom na uvedené je podľa môjho názoru nepochybné, že právna úprava Trestného zákona účinná do 30.9.2012 medzi jednotlivými spôsobmi konania páchatel'a, ktorými došlo k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 277 vtedy účinného Trestného zákona, nerozlišovala, resp. všetkým spôsobom konania páchatel'a predpokladaným v predmetnom ustanovení pripisovala rovnaké právne dôsledky/účinky. Opierajúc sa o citované východiská mi neostáva iné ako konštatovať, že v danom prípade vzhľadom na skutočnosť, že relevantná účinná právna úprava obsiahnutá v Trestnom zákone v § 86 písm. e) nevymedzuje/nerozlišuje, resp. presne nekonkretizuje účinky účinnej ľútosti vo vzťahu k prvej a druhej alinei trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona, došlo v mojom prípade k zániku trestnosti žalovaného trestného činu z dôvodu splnenia zákonných podmienok podľa § 86 písm. e) Trestného zákona.

Vo vzťahu k dotknutej problematike by som si dovoľil zaujať stanovisko aj k protichodnému právnemu názoru vyjadrenému v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 31.8.2017, sp.zn. I. ÚS 212/2017, ktorý je v priamom rozpore s vyššie citovaným právnym názorom vyjadreným v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14.12.2011, sp.zn. I.ÚS 316/2011. V tejto súvislosti mi neostáva iné ako uviesť, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 31.8.2017, sp. zn. I. ÚS 212/2017, v ktorom sa prvý senát odchyľil od vlastného právneho názoru skôr vyjadreného v predchádzajúcom, vyššie citovanom rozhodnutí, bol vydaný v rozpore s ustanovením § 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, nakoľko vec nebola predložená plénu Ústavného súdu Slovenskej republiky na zjednotenie odchylných právnych názorov. V dôsledku vyššie uvedeného zákonne nekonformného postupu je súčasný právny stav vo vzťahu k otázke naplnenia zákonných podmienok inštitútu účinnej ľútosti v zmysle ustanovenia § 86 písm. e) Trestného zákona účinného do 30.9.2012 vo vzťahu k trestnému činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona účinného do 30.9.2012 stavom právnej neistoty, kedy si obvinený v dôsledku nejednotnosti právnych názorov vyjadrených v citovaných nálezoč Ústavného súdu Slovenskej republiky nemôže byť istý svojím právnym postavením za súčasnej absencie predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, čo je však v záujme zachovania ústavnosti a zákonnosti ako základných princípov právneho štátu neakceptovateľné. Z tohto dôvodu mi, plne rešpektujúc rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, nezostáva v tomto smere iné ako konštatovať, že nálezy ústavného súdu nie sú prameňom práva a súd je v rámci svojho rozhodovacieho procesu oprávnený a súčasne povinný aplikovať relevantné znenie zákona.

Súčasne, za existencie dvoch odchylných právnych názorov, z ktorých z pohľadu ich právnej sily ani jeden nemožno svojvoľne považovať za „nadradený“, a to až do momentu ich zjednotenia na ústavnej úrovni, je nevyhnutné vychádzať zo zásady, že pochybnosti svedčia obvinenému, a preto v prípade nejednotnosti prístupu v zásadnej otázke treba brať do úvahy ten, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Zároveň je neprípustné, aby boli prípadné nedostatky zákonnej úpravy „odstraňované“ tým spôsobom, že všeobecné súdy atrahujú právomoc zákonodarcu, a to o to viac, ak v danom prípade ide o aplikáciu a interpretáciu trestného práva ako prostriedku ultima ratio.

S poukazom na všetky mnou uvedené skutočnosti som presvedčený, že okresný súd mal v mojom prípade konštatovať zánik trestnosti činu z dôvodu splnenia podmienok účinnej ľútosti v zmysle § 86 písm. e) Trestného zákona, a to napriek existencii odchylných právnych názorov vyjadrených v spomínaných nálezoch ústavného súdu, nakoľko stav právnej neistoty spôsobený nejednotným konaním orgánov štátu nemôže byť pričítaný na úkor obvinenému a jeho právam, ktoré mu zákon v trestnom konaní priznáva. Napriek uvedenému okresný súd v mojom prípade nielen, že zánik trestnosti činu v zmysle ustanovenia § 86 písm. e) Trestného zákona nekonštatoval, ale existenciu tohto zákonného inštitútu vo vzťahu k mojej osobe v procese rozhodovania, ako aj následne v odôvodnení samotného rozhodnutia bez akéhokoľvek relevantného zdôvodnenia úplne „odignoroval“.

Nad rámec uvedeného mám za to, že pokiaľ už súd v mojom prípade neakceptoval ustanovenie § 86 písm. e) Trestného zákona a zánik trestnosti činu nekonštatoval, bolo nevyhnutné „aspoň“ v otázke uloženého trestu reflektovať na všetky zákonne relevantné okolnosti a uložiť trest týmto zodpovedajúci, v súlade s ustálenou súdnou praxou, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, čo sa však nestalo. V tejto súvislosti si okrem skutočnosti, že som doposiaľ viedol riadny život a nikdy som nebol súdne trestaný, že som sa od počiatku k spáchaniu predmetného činu priznal, tento som úprimne oľutoval a počas celého prípravného konania som sa aktívne usiloval o odstránenie škodlivého následku a nahradenie vzniknutej škody, ktorú som aj bezodkladne po obdržaní relevantných informácií od príslušných štátnych orgánov v celom rozsahu uhradil, dovoľujem v neposlednom rade poukázať aj na skutočnosť, že od spáchania prejednávaneho skutku uplynulo viac ako 6 rokov, t. j. na skutočnosť neprimeranej dĺžky trestného stíhania. V tejto súvislosti poukazujem na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá v prípadoch neprimeranej dĺžky trestného stíhania štandardne poukazuje na porušenie práv obžalovaného vyjadrených v čl. 1 ods. 1, ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré je následne kompenzované „priaznivejšou výmerou“ uloženého trestu. Neprimerane dlhá doba trestného stíhania totiž vedie k zásadnému zníženiu stupňa nebezpečnosti deliktu pre spoločnosť, ako aj k záverom o potrebe podstatnej korekcie sankcionovania tohto deliktu - odporovalo by všetkým dotknutým princípom trestanie páchatel'a podľa príslušnej trestnej sadzby, ako to prichádza do úvahy pri rozhodovaní relatívne krátko po spáchaní deliktu. Viac ako zásadná je v tomto prípade tiež skutočnosť, že páchatel' nebol doposiaľ (t.j. do vydania namietaného rozsudku) súdne trestaný. Takéto okolnosti prípadu majú už súd prvého stupňa viesť k rozhodnutiu o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody a pokiaľ sa tak nestalo, napadnutým rozsudkom

došlo k porušeniu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona v neprospech obžalovaného. S poukazom na uvedené mám za to, že pokiaľ už okresný súd v mojom prípade nekonštatoval zánik trestnosti trestného činu v zmysle § 86 písm. e) Trestného zákona, mal „aspoň“ pri ukladaní trestu postupovať v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona a uložiť mi trest odňatia slobody pod dolnú hranicu príslušnej trestnej sadzby s podmieneným odkladom jeho výkonu, nakoľko vzhľadom na všetky okolnosti veci, akcentujúc okrem iného dobrovoľné dodatočné zaplatenie deklarovanej daňovej povinnosti vo výške X.XXX.XXX,XX EUR v celom rozsahu, ako aj uplynutie viac ako šiestich rokov od spáchaní skutku, je nepodmienený trest odňatia slobody vo vzťahu k mojej osobe neprímerane prísny trestom, ktorý nezodpovedá ani základným zásadám ukladania sankcií v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona, ani ustálenej súdnej praxi.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti si dovoľujem odvolací súd požiadať, aby podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu xxxxx II zo 7.11.2018, sp.zn. 1T/34/2018, a podľa § 285 písm. f) Trestného poriadku v spojitosti s § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám tým spôsobom, že ma oslobodí spod obžaloby, alternatívne aby podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu xxxxx II zo 7.11.2018, sp. zn. 1T/34/2018, v časti výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám tým spôsobom, že mi s použitím § 36 písm. j), písm. k), písm. 1) Trestného zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona uloží trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu.“

Prokurátor odôvodnil podané odvolanie nasledovným spôsobom: „Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd nevyhovel návrhu prokurátora na uloženie trestu prepadnutia majetku obž. E. B. a svoje rozhodnutie, prečo návrhu nevyhovel, vo svojom rozhodnutí neodôvodnil. Preskúmaním písomne vyhotoveného rozsudku konštatujem, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o treste nedostatočne aplikoval ustanovenia § 34 a nasl. Trestného zákona. Obžalovaný bol uznaný vinným zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Druhy trestov, ktoré je možné uložiť páchatel'ovi, uvádza ustanovenie § 32 Trestného zákona. Jedným z trestov je i trest prepadnutia majetku uvedený v písm. e) tohto ustanovenia. Podmienky uloženia trestu prepadnutia majetku uvádza ustanovenie § 58 ods. 1 Trestného zákona. Podľa ustanovenia § 58 ods. 2 Trestného zákona trest prepadnutia majetku súd uloží bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1, ak odsudzuje páchatel'a za spáchanie trestných činov tu taxatívne uvedených. Jedným z týchto trestných činov je i trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona. Podmienkou je tiež, že páchatel' nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou alebo z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti. Po splnení podmienok § 58 ods. 2 Trestného zákona je uloženie trestu prepadnutia majetku obligatórne.

Obžalovaný uhradil spôsobenú škodu i z prostriedkov získaných predajom majetku. Vzhľadom na výšku spôsobenej škody, je splnená podmienka nadobudnutia majetku aspoň v

značnom rozsahu trestnou činnosťou, poukazujúc na ustanovenie § 125 ods. 1 Trestného zákona. Keďže uloženie trestu prepadnutia majetku je podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona obligatórne, prvostupňový súd neuložením trestu prepadnutia majetku toto ustanovenie porušil, čím je daný dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, teda že bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona. Vzhľadom na obligatórnosť uloženie trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona je neuloženie aj tohto trestu prvostupňovým súdom jednoznačné, že uložený trest napadnutým rozsudkom obžalovanému je neprimeraný. Týmto je daný dôvod zrušenia napadnutého rozsudku aj podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené som toho právneho názoru, že uloženie i trestu prepadnutia majetku obžalovanému E. B. môže zabezpečiť nápravu obžalovaného.

Poukazujúc na vyššie uvedené žiadam predložiť na vec sa vzťahujúci spis Krajskému súdu v Bratislave, kde po prejednaní navrhujem, aby odvolací súd z dôvodu uvedeného v ustanovení § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku s poukazom na ustanovenie § 321 ods. 2 Trestného poriadku zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu xxxxx II pod sp. zn. 1T/34/2018 zo dňa 7.11.2018 a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a pre výkon trestu odňatia slobody obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky zahraničného podniku alebo prokuristu na dobu 5 rokov a trest prepadnutia majetku.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu P. X. G. podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 14.1.2019, v ktorom poukázal na vyjadrenie obhajoby v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní dňa 7.11.2018.

Spis bol tunajšiemu súdu predložený na rozhodnutie o odvolaniach dňa 17.1.2019.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa vykonalo v neprítomnosti obžalovaného E. B., ktorý svojim písomným podaním zo dňa 13.3.2019, predloženým na verejnom zasadnutí prostredníctvom obhajcu, výslovne požiadal o vykonanie verejného zasadnutia vo svojej neprítomnosti. Verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa vykonalo aj v neprítomnosti poškodeného, ktorý bol riadne upovedomený a jeho zástupca sa na verejné zasadnutie nedostavil.

Prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného navrhuje, aby bolo zamietnuté podľa § 319 Tr.por. Vo vzťahu k odvolaniu prokurátora navrhuje, aby mu bolo vyhovené v zmysle jeho písomného odôvodnenia.

Obhajca na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že z pohľadu odvolania prokurátora navrhuje toto zamietnuť podľa § 319 Tr. por., teda klientovi neuložiť trest prepadnutia majetku. Z pohľadu odvolania klienta poukazuje v plnom rozsahu na písomné odôvodnenie odvolania, z ktorého nič nevypúšťa a ani nič neuvádza navyše, pričom navrhuje klienta oslobodiť spod obžaloby, pretože zanikla trestnosť činu a v prípade, že by sa odvolací

súd v tejto časti s argumentáciou obhajoby nestotožnil, navrhuje, aby bol obžalovanému uložený podmienený trest odňatia slobody.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por. ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel' dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 58 ods. 1 Tr. zák. trest prepadnutia majetku môže súd uložiť vzhľadom na okolnosti spáchaného trestného činu a pomery páchatel'a, ak páchatel'a odsudzuje na trest odňatia slobody na doživotie alebo ak ho odsudzuje na nepodmienečný trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorým páchatel' získal alebo sa snažil získať majetkový prospech veľkého rozsahu alebo ktorým spôsobil škodu veľkého rozsahu.

Podľa § 58 ods. 2 Tr. zák. trest prepadnutia majetku súd uloží bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1, ak odsudzuje páchatel'a za spáchanie trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 173 ods. 3, trestného činu obchodovania s ľuďmi podľa § 179, trestného činu obchodovania s deťmi podľa § 180 ods. 2 alebo 3 alebo § 181, trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 2 písm. c), trestného činu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, 3, 4 alebo 5 alebo § 191 ods. 3 alebo 4, trestného činu nátlaku podľa § 192 ods. 3 alebo 4, trestného činu podielníctva podľa § 231 ods. 2, 3 alebo 4 alebo § 232 ods. 3 alebo 4, trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 alebo 2 alebo § 234, trestného činu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270, trestného činu uvádzania falšovaných, pozmenených a neoprávnene vyrobených peňazí a cenných papierov podľa § 271 ods. 1, trestného činu výroby a držby falšovateľského náčinia podľa § 272 ods. 2, trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 276, trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277, trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 2 alebo 3, trestného činu porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 2 alebo 3, trestného činu terorizmu podľa § 313 alebo § 314, trestného činu prijímania úplatku podľa § 328 ods. 2, trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 6, trestného činu prevádzachtva podľa § 355 alebo § 356, trestného činu kupliarstva podľa § 367 ods. 3, trestného činu výroby detskej pornografie podľa § 368, trestného činu rozširovania detskej pornografie podľa § 369, trestného činu ohrozovania mravnosti podľa § 372 ods. 2 alebo 3 alebo trestného činu terorizmu a niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419 a páchatel' nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou alebo z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti.

Podľa § 59 ods. 2 Tr. zák. vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát, ak súd nerozhodne inak na základe vyhlásenej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 277 ods. 1 Tr. zák. kto v malom rozsahu zadrží a neodvedie určenému príjemcovi splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, ktoré zrazí alebo vyberie podľa zákona, alebo kto neoprávnene v malom rozsahu uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 vo veľkom rozsahu.

Podľa § 86 Tr. zák. trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin

- a) zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel' svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu,
- b) zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ak úrad práce, sociálnych vecí a rodiny poskytol oprávnenému náhradné výživné podľa osobitného predpisu v plnej výške podľa rozhodnutia

súdu o výživnom, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel' úradu práce, sociálnych vecí a rodiny uhradil náhradu za poskytnuté náhradné výživné, skôr než sa súd odobral na záverečnú poradu,

c) nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel' svoju povinnosť dodatočne splnil najneskôr do 60 dní od dokonania trestného činu,

d) zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 250, ak páchatel' svojím konaním umožnil podnikateľovi alebo inej právnickej osobe splniť podmienky pre neuloženie alebo zníženie pokuty podľa zákona upravujúceho ochranu hospodárskej súťaže,

e) neodvedenia dane a poistného podľa § 277 alebo nezaplatenia dane a poistného podľa § 278, ak splatná daň a jej príslušenstvo alebo poistné boli dodatočne zaplatené najneskôr v nasledujúci deň po dni, keď sa páchatel' po skončení jeho vyšetrovania mohol oboznámiť s jeho výsledkami,

f) založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 alebo založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297, ak páchatel' urobil dobrovoľne oznámenie orgánu činnému v trestnom konaní alebo Policajnému zboru o zločineckej skupine alebo teroristickej skupine a jej činnosti v čase, keď nebezpečenstvo, ktoré hrozilo z jej ďalšej činnosti, sa mohlo ešte odstrániť; vojak môže toto oznámenie urobiť aj svojmu nadriadenému alebo služobnému orgánu a osoba vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo výkone väzby aj príslušníkovi Zboru väzenskej a justičnej stráže,

g) podplácania podľa § 332, § 333 alebo § 335 a nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2, ak páchatel' úplatok poskytol alebo sľúbil len preto, že bol o to požiadaný, a urobil o tom dobrovoľne bez odkladu oznámenie orgánu činnému v trestnom konaní alebo Policajnému zboru; vojak môže toto oznámenie urobiť aj svojmu nadriadenému alebo služobnému orgánu a osoba vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo výkone väzby aj príslušníkovi Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Podľa § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu.

Podľa § 39 ods. 4 Tr. zák. v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov.

Odvolačím súdom na základe podaných odvolaní najprv posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., pričom také skutočnosti nezistil a dôvody sú v ďalšom bližšie rozvedené.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaniami podanými obžalovaným a prokurátorom, a to v prípade odvolania podaného obžalovaným aj proti výroku o vine (keďže obžalovaný v odvolaní namietal napriek na hlavnom pojednávaní prvostupňovým súdom prijatému vyhláseniu obžalovaného, že je vinný, že sa na neho má vzťahovať zánik trestnosti trestného činu resp. účinná ľútosť podľa § 86 písm. e/ Tr. zák.), čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Odvolací súd pritom zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné a naproti tomu odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci uvádza k jednotlivým výrokom napadnutého rozhodnutia nasledujúce skutočnosti.

A. K výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania trestnej činnosti.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci bola Úradom Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR podaná na Okresný súd xxxxx II dňa 23.3.2018 obžaloba č. k. VII/1 Gv 75/16/1000-99 zo dňa 22.3.2018 na E. B. pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na skutkovom základe v nej uvedenom, pričom vec bola na Okresnom súde xxxxx II prijatá pod sp. zn. 1T/34/2018.

Obžaloba spolu s výzvou na vykonanie dôkazov podľa § 240 ods. 3 Tr.por. bola riadne doručená obžalovanému, obhajcovi a poškodenému, pričom spolu s prokurátorom boli aj predvolaní resp. upovedomení o termíne hlavného pojednávania. Hlavné pojednávanie bolo vykonané v zmysle dotknutých ustanovení Trestného poriadku.

Na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby prokurátorom obžalovaný po príslušnom poučení vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne boli prvostupňovým súdom zisťované skutočnosti v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Tr.por. a súd prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný. Prvostupňový súd zároveň vyhlásil, že sa nevykoná dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody. Následne boli na hlavnom pojednávaní oboznámené listinné dôkazy v zápisnici uvedené vzťahujúce sa k náhrade škody (resp. k daňovému majetkovému nároku) a k osobe obžalovaného resp. k výroku o treste, strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania a po vyhlásení dokazovania za skončené bolo po záverečných rečiach a poslednom slove rozhodnuté vo veci rozsudkom spôsobom uvedeným na začiatku tohto odôvodnenia.

Odvolací súd k postupu prvostupňového súdu na hlavnom pojednávaní, keď prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný, uvádza, že takému vyhláseniu zodpovedali aj vykonané dôkazy v prípravnom konaní a bolo nepochybné, že sa stal skutok uvedený v obžalobe, tento napĺňa všetky zákonné znaky zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a spáchal ho obžalovaný, ktorý bol v súlade so zákonom uznaný vinným z jeho spáchania, a to na skutkovom základe uvedenom už na začiatku tohto odôvodnenia.

Keďže obžalovaný k obžalobe vyhlásil, že je vinný a prvostupňový súd prijal také vyhlásenie obžalovaného s tým, že dokazovanie v tomto smere na hlavnom pojednávaní vykonávať nebude, nie je potrebné odvolacím súdom podrobne uvádzať obsah konkrétnych dôkazných prostriedkov resp. z nich zabezpečených dôkazov, z ktorých vyplýva uznanie viny obžalovaného zo žalovanej trestnej činnosti. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na výpoveď obžalovaného v procesnom postavení obvineného zo dňa 17.8.2017 (č.l. 311-315), výpoveď poškodenej (poverenej zamestnankyne) P.. L. Q. zo dňa 12.5.2017 (č.l. 316-323), daňové priznanie spoločnosti BL-XXX s.r.o. ohľadom dani z pridanej hodnoty za marec 2012 zo dňa 24.4.2012 (č.l. 4-5), kúpnu zmluvu medzi J. and N., s.r.o. a BL-XXX s.r.o. zo dňa 19.3.2012 (č.l. 19-26), protokol z daňovej kontroly L. úradu K. zo dňa 30.5.2017 č. 101131832/2017 (č.l. 1441-1459) a rozhodnutie L. úradu K. zo dňa 6.7.2017, č. 101494768/2017, právoplatné dňa 26.7.2017 (č.l. 1420-1440).

Trestnosť činu bola pritom správne prvostupňovým súdom posúdená a trest bol obžalovanému ukladaný v zmysle § 2 ods. 1 Tr. zák. podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný (t. j. Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 313/2011 Z. z.), keďže do vynesenia rozsudku nenadobudol účinnosť zákon, ktorý by bol pre obžalovaného v dotknutých ustanoveniach Trestného zákona priaznivejší.

Ako už bolo uvedené, obžalovaný na hlavnom pojednávaní k obžalobe vyhlásil, že je vinný, pričom prvostupňový súd jeho vyhlásenie prijal. Pred samotným vyhlásením bol obžalovaný riadne poučený, že v prípade prijatia takého vyhlásenia súdom, je také vyhlásenie neodvolateľné a v tomto rozsahu aj nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Podľa § 307 ods. 1 Tr. por. ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť

- a) prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku,
- b) obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe,
- c) poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody,
- d) zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Odvolací súd poukazuje, že podľa citovaného ustanovenia § 307 ods. 1 písm. b) Tr.por. rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný.

Pokiaľ teda obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlási k obžalobe, že je vinný a súd také vyhlásenie prijme, obžalovaný podľa zákona nemôže napadnúť odvolaním výrok o vine a v tejto časti je v zásade nutné podané odvolanie zamietnuť podľa § 316 ods. 1 ako podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné, a to bez jeho meritórneho (vecného) posúdenia v tejto časti. Na základe uvedeného s poukazom, že súd prijal vyhlásenie obžalovaného, že je

vinný, sa podľa všetkého prvostupňový súd žiadnym spôsobom ani nezaoberal a nevysporiadal v napadnutom rozsudku s obhajobným tvrdením obžalovaného ohľadom tej skutočnosti, že na prejednávanej vec treba aplikovať ustanovenie o účinnej ľútosti podľa § 86 písm. e) Tr. zák. s následkom zániku trestnosti činu s dôsledkom oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. f) Tr. por.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že je mimoriadne nezvyčajný taký postup obžalovaného, keď v ten istý deň na hlavnom pojednávaní bez toho, aby došlo k akejkoľvek zmene dôkaznej situácie na hlavnom pojednávaní na jednej strane k obžalobe vyhlási, že je vinný a na druhej strane v záverečnej reči žiada potom, ako bolo súdom prijaté jeho vyhlásenie o vine, aby bol oslobodený spod obžaloby. Uvedený postup bol pravdepodobne zo strany obžalovaného vedený tou skutočnosťou, že v prípade súdom prijatého vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, je podľa ustálenej súdnej praxe (R 44/2017 - bližšie rozvedené ďalej) možné takej osobe analogicky mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. V prejednávanej veci si teda podľa všetkého chcel obžalovaný ponechať „otvorenú“ možnosť (ak by nebolo rozhodnuté o jeho oslobodení spod obžaloby) aj na rozhodnutie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, ktorý mu podľa zákona hrozil uložiť za žalovaný skutok v prípade uznania jeho viny.

Keďže zánik trestnosti trestného činu (účinná ľútosť) je hmotno-právny inštitút, odvolací súd sa napriek obžalovaným urobenému a prvostupňovým súdom prijatému vyhláseniu, že je vinný, týmto inštitútom vzhľadom na obsah odvolania obžalovaného zaoberal meritórne a posudzoval, či u obžalovaného došlo k zániku trestnosti trestného činu, pričom dospel k negatívnemu záveru z nasledujúcich dôvodov.

Trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zák. upravuje dve samostatné skutkové podstaty, a to

- kto v malom rozsahu zadrží a neodvedie určenému príjemcovi splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie, ktoré zrazí alebo vyberie podľa zákona (prvá alinea),
- kto neoprávnene v malom rozsahu uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech (druhá alinea).

V prípade účinnej ľútosti podľa vyššie citovaného ustanovenia § 86 písm. e) Tr. zák. zákonodarca výslovne ustanovil, že pri trestnom čine neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zák. je pre zánik trestnosti v prípade dane nutné, aby „splatná daň a jej príslušenstvo boli dodatočne zaplatené najneskôr v nasledujúci deň po dni, keď sa páchatel po skončení jeho vyšetrovania mohol oboznámiť s jeho výsledkami“.

Pojem „splatná daň“ je vzhľadom na formuláciu dvoch samostatných skutkových podstát v § 277 ods. 1 Tr. zák. nutné vykladať v spojitosti s formuláciou skutkovej podstaty § 277 ods. 1 Tr. zák. tak, že sa vzťahuje len na prvú alineu tohto ustanovenia, teda na konanie páchatel'a, ktorým zadrží a neodvedie určenému príjemcovi splatnú daň, nie však na konanie, ktorým si

páchateľ uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane, keďže v prípade druhej aliney nie je možné hovoriť o splatnej dani, keďže páchatateľ si podvodným konaním uplatnil nárok na vrátenie dane, ktorá mu neprináleží.

Teda pokiaľ obžalovaný poukazuje, že do oboznámenia sa s výsledkami vyšetrovania po jeho skončení vrátil daň z pridanej hodnoty, ktorú si neoprávnene uplatnil a bola mu vyplatená, tak táto skutočnosť nemá právny následok spočívajúci v zániku trestnosti trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zák., keďže nejde o dodatočné zaplatenie splatnej dane, ale o vrátenie platby resp. finančných prostriedkov získaných zo štátneho rozpočtu na základe neoprávneného uplatnenia nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty.

V tejto súvislosti treba poukázať, že ustanovenie § 86 Tr. zák. v jednotlivých písmenách pre tam uvedené trestné činy ustanovuje zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené, aby zanikla trestnosť daného trestného činu a zánik trestnosti sa nevzťahuje automaticky na každého páchatel'a trestného činu a aj v tomto ohľade je výklad odvolacieho súdu konzistentný so zákonnou formuláciou ustanovenia § 86 Tr. zák. V tomto ohľade treba poukázať, že obdobne v prípade trestného činu zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 250 Tr. zák., ktorý obsahuje viaceré aliney konania páchatel'a, sa zánik trestnosti podľa § 86 písm. d) Tr. zák. fakticky nemôže vzťahovať na páchatel'a podľa prvej aliney § 250 ods. 1 Tr. zák., resp. pri trestnom čine podplácania podľa § 332 Tr. zák., § 333 Tr. zák. a § 335 Tr. zák. a trestnom čine nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. sa zánik trestnosti podľa § 86 písm. g) Tr. zák. nevzťahuje na každého páchatel'a uvedených trestných činov, ale iba na toho, ktorý úplatok poskytol alebo sľúbil len preto, že bol o to požiadaný. Teda zužujúce podmienky pre páchatel'a daného trestného činu vyplývajú priamo z formulácie ustanovenia § 86 Tr.zák. o účinnej ľútosti.

Záver odvolacieho súdu o tom, že na obžalovaného sa nevzťahuje ustanovenie o účinnej ľútosti podľa § 86 písm. e) Tr. zák. je v súlade aj s ustálenou súdnou praxou vyplývajúcou z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ktorú potvrdil aj Ústavný súd SR. Tento sa nálezhom č. k. I. ÚS 212/2017-65 zo dňa 31.8.2017, ktorého predmetom bolo namietanie porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 a ods. 6 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (rozhodnutie všeobecného súdu týkajúce sa meritórneho rozhodnutia odvolacieho súdu a dovolacieho súdu), stotožnil s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR vyplývajúcou z rozhodnutí sp. zn. 3To 8/2011 zo dňa 18.4.2012 a sp. zn. 1 TdoV 9/2015 zo dňa 16.8.2016 a z uvedeného nálezu vyplýva, že ustanovenie o účinnej ľútosti podľa § 86 písm. e) Tr. zák. sa vzťahuje len na konanie páchatel'a spočívajúce vo faktickom neodvedení splatnej dane (prvá alinea § 277 ods. 1 Tr. zák.), ktorú by mohol podľa § 86 písm. e) Tr. zák. dodatočne zaplatiť, nie však na konanie spočívajúce v tom, že si páchatateľ neoprávnene uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty (druhá alinea § 277 ods. 1 Tr. zák.), keďže v takom prípade dodatočne nemal čo zaplatiť, aby naplnil zákonnú dikciu účinnej ľútosti podľa § 86 písm. e) Tr. zák.

Týmto bol prekonaný aj skorší nález toho istého senátu ústavného súdu č.k. I. ÚS 316/2011-37 zo dňa 14.12.2011, ktorého predmetom bolo namietanie porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy SR a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ohľadom rozhodnutia všeobecného súdu týkajúce sa rozhodovania o väzbe (teda nie meritórneho rozhodnutia ohľadom viny), podľa ktorého ústavný súd nerozlišoval účinky účinnej ľútosti podľa § 86 písm. e) Tr. zák. vo vzťahu k prvej a druhej alinei trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zák. V tomto ohľade je z pohľadu prejednávanej veci irelevantnou obžalovaným namietaná skutočnosť v odvolaní, že dotknutý senát ústavného súdu nepostupoval podľa ustanovenia o zjednocovaní právnych názorov senátov podľa zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na tieto ďalšie podstatné skutočnosti, z ktorých vyplýva nemožnosť aplikovať ustanovenie o účinnej ľútosti podľa § 86 písm. e) Tr. zák. na prejednávanú vec, a to

- aj v prípade, že by sa teoreticky malo ustanovenie § 86 písm. e) Tr. zák. vzťahovať aj na druhú alineu § 277 ods. 1 Tr. zák., pre splnenie zániku trestnosti podľa § 86 písm. e) Tr. zák. sa vyžaduje nielen zaplatenie samotnej dane, ale aj jej príslušenstva, čo nebolo v prejednávanej veci splnené, keďže obžalovaný mal vrátiť len neoprávnene vyplatenú daň z pridanej hodnoty, nie však jej príslušenstvo, ktorým treba rozumieť podľa § 2 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úrok z omeškania, úrok a pokutu,

- navyše podľa rozhodnutia L.. zo dňa 6.7.2017, právoplatným dňa 26.7.2017, bol daňovému subjektu BL-XXX s.r.o. určený rozdiel v sume nadmerného odpočtu X.XXX.XXX,XX eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2012 a nepriznal sa nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2012 v sume X.XXX.XXX,XX eur (č.l. 1503, rozhodnutie je na č.l. 1420-1440), pričom podľa rozhodnutia L. úradu K. č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 21.8.2017, právoplatným dňa 8.9.2017, bola ohľadom nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške X.XXX.XXX,XX eur daňovému subjektu B. s.r.o. uložená pokuta XXX.XXX,XX eur (č.l. 1504-1507) a zo spisu nevyplýva, že by bola uhradená.

Navyše treba poukázať, že obžalovaný predmetné finančné prostriedky ohľadom neoprávnene vyplatenej dane z pridanej hodnoty vrátil dňa 10.1.2018, teda až po vyhlásení nálezú Ústavného súdu SR č.k. I.ÚS 212/2017-65 zo dňa 31.8.2017.

V tomto ohľade boli teda odvolacie námietky obžalovaného poukazujúce na to, že sa na neho má vzťahovať ustanovenie § 86 písm. e) Tr. zák. o účinnej ľútosti, vyhodnotené odvolacím súdom za nedôvodné. V tejto súvislosti je neopodstatnené poukazovanie na zmenu Trestného zákona vykonanú jeho novelou účinnou od 1.10.2012 (zákonom č. 246/2012 Z. z.), keďže touto zákonodarca iba vytvoril z druhej aliney ustanovenia § 277 ods. 1 Tr. zák. nový trestný čin daňového podvodu podľa § 277a Tr. zák. Uvedená zmena Trestného zákona však neznamená, že dovtedy Trestný zákon umožňoval uplatniť účinnú ľútosť podľa § 86 písm. e)

Tr. zák. aj na osobu, ktorá sa dopustila konania podľa § 277 ods. 1 druhá alinea Tr. zák. ako to nesprávne uvádza v odvolaní obžalovaný a práve naopak, keby sa účinná ľútosť mala vzťahovať aj na túto skutkovú podstatu, tak by muselo byť ustanovenie § 277a Tr. zák. tiež doplnené príslušným spôsobom do ustanovenia § 86 Tr. zák. o účinnej ľútosťi.

Pokiaľ sa obžalovaný v otázke účinnej ľútosťi v odvolaní na jednej strane domáha v prípade nejednotnosti prístupu v zásadnej otázke takého prístupu, ktorý je pre obžalovaného priaznivejší resp. ústavne konformného výkladu s poukazom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, pričom na druhej strane v rozpore s tým v odvolaní uvádza, že nálezy ústavného súdu nie sú prameňom práva a súd je v rámci rozhodovacieho procesu oprávnený a súčasne povinný aplikovať relevantné znenie zákona, tak odvolací súd k tomu uvádza, že argumenty, ktoré odvolací súd vyššie uviedol, jednoznačne poukazujú na taký záver, že na prejednávany prípad sa účinná ľútosť resp. zánik trestnosti trestného činu podľa § 86 písm. e) Tr. zák. nevzťahuje.

B. K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr. zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr. zák.). Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr. zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prít'azujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3 a ods. 4 Tr. zák.).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou päť rokov (zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v § 277 ods. 4 Tr. zák. je 7 až 12 rokov), t. j. ide o zločin (§ 11 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.). Teda v prípade spáchania uvedeného trestného činu zákonodarca ustanovil s poukazom na § 34 ods. 6 Tr. zák. (za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody), že súd musí povinne ukladať trest odňatia slobody. Prvostupňový súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia

spolu s trestom zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky zahraničného podniku alebo prokuristu na 5 rokov.

Odvolačí súd k tomu uvádza, že pri takto uloženom treste obžalovanému došlo zo strany prvostupňového súdu napadnutým rozsudkom jednak k porušeniu ustanovenia Trestného zákona, jednak bol uložený trest neprimeraný, čo zakladalo dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Tr. por., a to z dôvodu neuloženia ďalšieho druhu trestu obžalovanému - trestu prepadnutia majetku a uvedené vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Prokurátor žiadal v odvolaní obžalovanému uložiť okrem uloženého trestu odňatia slobody a trestu zákazu činnosti aj trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 2 Tr. zák.

Obžalovaný žiadal v odvolaní, aby mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody s použitím ustanovení o mimoriadnom znížení trestu a vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora, aby mu nebol uložený trest prepadnutia majetku.

Odvolačí súd ohľadom osoby obžalovaného zo spisu zistil, že obžalovaný je ženatý, otec jedného maloletého dieťaťa, konateľ obchodnej spoločnosti, doteraz súdne netrestaný a postihnutý v priestupkovom konaní blokovými pokutami na úseku porušenia pravidiel cestnej premávky so spáchaním priestupkov po teraz prejednávanom skutku.

Z pohľadu okolností prípadu je treba uviesť, že obžalovaný podľa výroku, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu a ktorý nebol odvolaniami napadnutý (s výnimkou poukazovania na účinnú ľútosť v odvolaní obžalovaného), uskutočnil konanie podvodného charakteru spočívajúce v uplatnení si nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v sume vyše X,XXX mil. eur tým, že úmyselným konaním zámerne umelo navýšil kúpnu cenu nehnuteľností zo sumy X,XXX mil. eur na sumu vyše XX,XXX mil. eur, teda samotný neoprávnený nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty prevyšoval dokonca skutočnú kúpnu cenu dotknutých nehnuteľností. Obžalovaným spôsobený rozsah činu pritom viac ako 13-násobne preyšuje zákonný znak spáchania činu vo veľkom rozsahu podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. (spáchaním činu vo veľkom rozsahu je jeho spáchanie v hodnote od XXX tis. eur, keďže podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. sa veľkým rozsahom rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok sumy 266 eur).

Ku konaniu obžalovaného odvolačí súd uvádza, že išlo bez akýchkoľvek pochybností o triviálne učebnicovým spôsobom vykonané podvodné konanie spočívajúce v elementárnom až prostoduchom umelom navýšení skutočnej kúpnej ceny prevádzaných bytov v niekoľkonásobnom rozsahu za účelom podvodného získania finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu (teda so zisťným motívom za účelom neoprávneného získania majetkového prospechu), ktoré bolo umožnené nedostatočnou kontrolou zo strany príslušných štátnych orgánov na úseku daní. Na urobenie si predstavy o rozsahu a bez akýkoľvek škrupúl vykonaného podvodného konania obžalovaným treba uviesť, že podľa dotknutej kúpnej zmluvy uvedenej vo vymedzení skutku napadnutého rozsudku malo predmetných sedem prevádzaných bytov nachádzajúcich sa v objekte G. Q. J. mať spolu podlahovú plochu cca

800 m² (od cca 103 m² do cca 126 m²) a teda ich celková dohodnutá cena XX,XXX mil. eur predstavuje sumu vyše XX,X tis. eur na 1 m² podlahovej plochy resp. priemerná cena jedného bytu o priemernej rozlohe cca 115 m² predstavovala sumu vyše X,XX. eur. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že jeden z prevádzaných bytov bol následne o necelé dva mesiace na základe kúpnej zmluvy predaný cez realitnú kanceláriu spoločnosťou B. tretej osobe za XXX tis. eur (podľa kúpnej zmluvy z celkovej ceny XXX tis. eur tvorila suma XX tis. eur cenu dvoch parkovacích státí), pričom zo svedeckej výpovede dotknutého nového majiteľa bytu vyplýva, že išlo o holobyt.

Obžalovaný spáchal trestný čin formou priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr.zák., keďže chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť zákonom chránený záujem pred podvodným konaním spočívajúcim v neoprávnenom uplatnení nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty, čo vyplýva z tej skutočnosti, že umelo niekoľkonásobne navýšená kúpna cena nehnuteľností bola podkladom pre následné neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty.

Na druhej strane treba uviesť, že obžalovaný z takto získaných finančných prostriedkov po skončení vyšetrovania dňa 10.1.2018 vrátil na účet Finančného riaditeľstva SR sumu X.XXX.XXX,XX eur ako to vyplýva z príkazu na účet zo dňa 10.1.2018 (č.l. 1514) a z písomného vyjadrenia Daňového úradu K. zo dňa 30.1.2018 (č.l. 1516). V tejto súvislosti treba uviesť, že k vráteniu uvedených finančných prostriedkov zo strany obžalovaného došlo až na základe prebiehajúceho trestného stíhania voči obžalovanému v čase skončenia prípravného konania (potom ako bol obžalovanému oznámený termín preštudovania spisu po skončení vyšetrovania), teda v čase, kedy obžalovaný jednak musel vedieť, že dôkazy voči nemu zabezpečené v trestnom konaní sú takého charakteru a závažnosti, že relevantným spôsobom poukazujú na jeho vinu, jednak uvedené bolo vedené prioritne snahou, aby cez inštitút účinnej ľútosti resp. zánik trestnosti činu bolo jeho trestné stíhanie zastavené (čo vyplýva z výpovede samotného obžalovaného v procesnom postavení obvineného zo dňa 17.8.2017). Obžalovaný pritom finančné prostriedky v sume vyše X,XX mil. eur vrátil po uplynutí vyše 5 a pol roka a teda v tomto období ich mal vo svojej faktickej dispozícii, keďže finančné prostriedky z neoprávneného uplatneného nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty boli zo štátneho rozpočtu poukázané na účet obchodnej spoločnosti, ktorej bol jediným konateľom a spoločníkom, dňa 22.6.2012 a obžalovaný finančné prostriedky poukázal na účet Finančného riaditeľstva SR dňa 10.1.2018.

Ohľadom ukladaného trestu odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd u obžalovaného správne zistil a posúdil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností s tým, že žiadnu priťažujúcu okolnosť nezistil a boli zistené poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život), § 36 písm. k) Tr. zák. (pričinil sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu) a § 36 písm. l) Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval).

Po úprave zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenej v § 277 ods. 4 Tr. por. (7 rokov až 12 rokov) podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. spôsobom uvedeným v §

38 ods. 8 Tr. zák. (zníženie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, keďže prevažovali poľahčujúce okolnosti) bol obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe 7 rokov až 10 rokov a 4 mesiace, pričom odvolací súd obžalovanému uložil v súlade s napadnutým rozsudkom trest odňatia slobody mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 5 rokov za analogického použitia ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák.

Odvolací súd takto uložený trest odňatia slobody považuje za súladný so zákonom, vecne správny a primeraný. Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.6.2017 (R 44/2017) ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minori ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny dokonca bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Z odôvodnenia tohto stanoviska vyplýva, že dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obžalovanému vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní), v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Tr. por. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne. Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Odvolací súd poukazujúc na uvedené stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR (R 44/2017) má za to, že v prejednávanej veci boli u obžalovaného splnené všetky dotknuté podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody analogickým použitím ustanovenia § 39 ods. 4 Tr. zák., keďže obžalovaný vyhlásil na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. k obžalobe, že je vinný a zároveň prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní také vyhlásenie obžalovaného prijal. Predmetný postup pri ukladaní trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom podľa uvedeného stanoviska nie je obligatórny, ale fakultatívny (obžalovaný nemá právny nárok na taký postup) a súd by mal v

tejto súvislosti zohľadniť najmä účel trestu ustanovený Trestným zákonom, a teda či z pohľadu účelu trestu je dôvodné takým spôsobom postupovať.

Odvolací súd v prejednávanej veci konštatuje, že vzhľadom na rozsah spáchaného činu ukladať trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom bolo možné iba výlučne s poukazom na už uvedenú skutočnosť ohľadom vrátenia finančných prostriedkov obžalovaným v sume X.XXX.XXX,XX eur, ktoré podľa vymedzenia skutku v napadnutom rozsudku získal neoprávneným uplatnením nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty, a teda v opačnom prípade by vzhľadom na rozsah spáchanej trestnej činnosti na taký postup nebol relevantný dôvod.

S prihliadnutím na tú ďalšiu skutočnosť, že v osobe obžalovaného ide o doteraz súdne netrestanú osobu, účelu trestu zodpovedá uloženie trestu odňatia slobody zníženého o takmer tretinu pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody pri analogickom použití § 39 ods. 4 Tr. zák., a to vo výmere 5 rokov (teda znížený o dva roky pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody), t. j. vo výmere, ktorú uložil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku. Pritom znížiť dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody pri analogickom použití § 39 ods. 4 Tr. zák. bolo možné maximálne na 4 roky a 8 mesiacov (tretina zo siedmich rokov je dva roky a štyri mesiace). Obžalovanému teda podľa zákona nebolo možné uložiť podmienený trest odňatia slobody ako to žiadal obžalovaný v odvolaní, keďže podľa Trestného zákona je možné taký trest uložiť len v prípade uloženia trestu odňatia slobody vo výmere neprevyšujúcej 2 roky, resp. v prípade súčasného ukladania probačného dohľadu pri uložení trestu odňatia slobody vo výmere neprevyšujúcej 3 roky, čo nie je prejednávany prípad.

Odvolacím súdom neboli zistené relevantné skutočnosti, ktoré by vzhľadom na okolnosti prípadu alebo na pomery obžalovaného zakladali dôvod mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Takou skutočnosťou nie je to, že obžalovaný bol doteraz bezúhonnou osobou ani to, že mal vrátiť finančné prostriedky získané trestnou činnosťou.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní poukazuje, že dôvodom mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. má byť v jeho prípade dĺžka trestného konania, tak odvolací súd sa s tým nestotožňuje a uvádza k tomu nasledujúce skutočnosti.

Podľa ustálenej súdnej praxe (R 10/2011, R 46/2017) porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces, pričom neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného, ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je i v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania, a teda neúmerná dĺžka trestného konania zakladá dôvody možnosti uplatnenia ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

V prejednávanej veci však neboli zistené neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania z pohľadu obžalovaného. Odvolací súd poukazuje, že k vzneseniu obvinenia došlo uznesením zo dňa 17.3.2017, ktoré obžalovaný prevzal dňa 27.3.2017, k

podaniu obžaloby došlo dňa 23.3.2018, k vyhláseniu rozsudku prvostupňovým súdom dňa 7.11.2018 a k vyhláseniu rozsudku odvolacím súdom dňa 14.3.2019, t. j. od vydania uznesenia o vznesení obvinenia do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej prešla doba necelých dvoch rokov. V tomto ohľade tvrdenie obhajoby, že smerodajným má byť dátum spáchania skutku, ku ktorému došlo ešte v apríli roku 2012, je nesprávne a zavádzajúce, keďže až od vydania uznesenia o vznesení obvinenia bolo možné vo vzťahu k obžalovanému ako osobe obvinenej používať atribúty vyplývajúce z trestného konania vzťahujúce sa na obvineného a odvtedy možno hovoriť o prípadných zásahoch zo strany štátu do práv obvineného a o prípadných z toho vyplývajúcich negatívnych dôsledkoch trestného stíhania na osobu obvineného. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že po prvotnom oznámení Kriminálneho úradu finančnej správy o podozrení zo spáchania trestného činu zo dňa 17.12.2013, ktoré sa skončilo vydaním uznesenia vyšetrovateľa PZ o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d) Tr. por. zo dňa 5.8.2014, nebol obžalovaný vôbec vypočítaný v akomkoľvek procesnom postavení (ani ako svedok), teda v žiadnom prípade nemožno hovoriť o nejakom negatívnom dopade trestného konania pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia na osobu obžalovaného.

Pritom odvolací súd pripomína a zdôrazňuje, že obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody s použitím iného ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom znížený takmer o celú tretinu, a to o dva roky, čím bola relevantným spôsobom zohľadnená aj tá skutočnosť, že skutok bol obžalovaným spáchaný v roku 2012.

V tomto ohľade teda nebolo možné vyhovieť odvolacej námietke obžalovaného, ktorý žiadal mimoriadne znížiť ukladaný trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanovenú zákonom podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s uložením podmieneného trestu odňatia slobody a táto odvolacia námietka musela byť vyhodnotená na nedôvodnú.

K výroku ohľadom zaradenia obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia odvolací súd uvádza, že obžalovaný bol doteraz súdne netrestanou osobou, a preto v otázke zaradenia obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody (vonkajšia diferenciácia) odvolací súd rozhodol v tomto rozhodnutí rovnakým spôsobom ako prvostupňový súd v napadnutom rozsudku a zaradil obžalovaného podľa zákona do ústavu na výkon trestu s najmiernejším stupňom stráženia.

Obžalovanému bol v súlade s napadnutým rozsudkom uložený aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky zahraničného podniku alebo prokuristu na 5 rokov. Obžalovaný sa trestného činu dopustil v súvislosti s touto činnosťou ako konateľ obchodnej spoločnosti a uloženie aj tohto druhu trestu považuje odvolací súd za potrebné, aby bol riadne splnený účel trestu podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák. s tým, aby sa aj zabránilo po určený čas prípadnému opakovaniu páchania trestnej činnosti obžalovaným z pozície štatutárneho zástupcu právnickej osoby. Z pohľadu výmery tohto druhu trestu, Trestný zákon umožňuje uložiť trest zákazu činnosti na obdobie 1 až 10 rokov. Uloženie tohto druhu trestu vo výmere

5 rokov ako to urobil aj v napadnutom rozsudku prvostupňový súd, je v súlade so zákonom ustanovenou trestnou sadzbou (v jej dolnej polovici) a s účelom trestu a je odôvodnené skutočnosťami už uvedenými vyššie pri odôvodnení uloženého trestu odňatia slobody (rozsah a spôsob spáchanej trestnej činnosti).

Odvolačí súd obžalovanému uložil na rozdiel od napadnutého rozsudku aj trest prepadnutia majetku, čím vyhovel podanému odvolaniu prokurátora na základe týchto skutočností.

Trestný zákon v § 58 ods. 2 obligatórne ustanovuje, že v prípade odsúdenia páchatel'a za spáchanie tam uvedených trestných činov (medzi ktoré patrí aj trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Tr. zák.) súd uloží trest prepadnutia majetku, ak páchatel' nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu (ktorým sa podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. rozumie hodnota najmenej 26.600 eur) trestnou činnosťou alebo z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti.

V prejednávanej veci ako vyplýva z vymedzenia skutku napadnutého rozsudku bolo bezpochyby preukázané, že obžalovaný si ako konateľ obchodnej spoločnosti so zisťujúcim motívom (ako je podrobne rozvedené vyššie) neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo veľkom rozsahu v sume prevyšujúcej X,XX mil. eur, pričom táto finančná čiastka mu bola aj v skutočnosti zo štátneho rozpočtu vyplatená dňa 22.6.2012 na účet obchodnej spoločnosti, ktorej bol konateľom. Už samotným vyplatením finančnej čiastky zo štátneho rozpočtu v sume vyše X,XX mil. eur obžalovaný nadobudol majetok trestnou činnosťou vo veľkom rozsahu, teda v rozsahu niekoľkonásobne prevyšujúcom značný rozsah vyžadujúci ustanovením § 58 ods. 2 Tr. zák. (podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. za značný rozsah je považovaný najmenej stonásobok sumy XXX eur a za veľký rozsah najmenej päťstonásobok sumy XXX eur).

V tomto ohľade nie je určujúce, že finančné prostriedky boli vyplatené zo štátneho rozpočtu na účet obchodnej spoločnosti, ktorej bol obžalovaný konateľom. Obžalovaný bol jediným konateľom a spoločníkom dotknutej obchodnej spoločnosti B., ktorá pritom vznikla len cca mesiac (dňa 18.2.2012) predtým, ako došlo k páchaniu trestného činu vykonaného prostredníctvom tejto obchodnej spoločnosti, ktorá bola v podstate iba „nástrojom“ na jeho vykonanie. To, že uvedenými finančnými prostriedkami v skutočnosti voľne disponoval obžalovaný ako jediný konateľ a spoločník, vyplýva jednak z tej skutočnosti, že dotknutú obchodnú spoločnosť následne potom, ako mali byť zo štátneho rozpočtu vyplatené nadmerné odpočty dane z pridanej hodnoty, previedol na inú osobu, ktorá ju v čase, keď sa mala „prevaliť“ obžalovaného trestná činnosť, previedol na ďalšiu osobu, cudzinca (osoba, na ktorú bola prevedená obchodná spoločnosť obžalovaným - B. L. vo svedeckej výpovedi uviedol, že pri prevode spoločnosti od obžalovaného mu neboli dané žiadne účtovné doklady s tým, že keď začali šumy ohľadom vyšetrovania nadmerných odpočtov musel dať firmu preč a predal ju občanovi J., pričom táto osoba - E. G. v rámci vykonanej právnej pomoci uviedol, že si hľadal prácu v B., kde mu bolo navrhnuté dvoma mužmi, aby išiel pracovať na stavbu do Q. republiky, kde bol nimi odvezený a tieto osoby počas toho, ako tri dni na Q. pracoval, ho zobrali k notárovi, kde podpisoval doklady, o ktorých mu povedali, že sa týkajú jeho

zamestnania, on ich podpísal na miestach, kde mu ukázali, žiadny doklad on nedostal, pričom o spoločnosti BL-XXX s.r.o. nič nevie a ani že by mal byť jej spoločníkom a konateľom; pre urobenie si úplného obrazu o „vykonanom obchode“ medzi spoločnosťami BL-XXX s.r.o. a J. and N., s.r.o. ohľadom kúpnej zmluvy uvedenej vo vymedzení skutku napadnutého rozsudku, ktorá sa stala podkladom pre neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty obžalovaným, treba uviesť, že podľa spisového materiálu bola aj spoločnosť J. and N., s.r.o. následne prevedená na cudzieho štátneho príslušníka, ktorým mala byť štátna občianka F. republiky, ktorú sa prostredníctvom právnej pomoci maďarskými justičnými orgánmi nepodarilo identifikovať a zistiť), jednak z tej skutočnosti, že finančné prostriedky, ktoré obžalovaný získal protiprávne zo štátneho rozpočtu na základe neoprávneného uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania v sume vyše X,XXX mil. eur dňa 10.1.2018 uhradil na účet Finančného riaditeľstva SR (č.l. 1514, 1516), hoci k obchodnej spoločnosti BL-XXX s.r.o. už v tom čase nemal žiadny právny vzťah viac ako 4 a pol roka.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že rovnako ako je podľa zákona a ustálenej súdnej praxe možnosť trestne stíhať fyzickú osobu konajúcu v mene obchodnej spoločnosti resp. právnickej osoby, tak je nevyhnutné posudzovať aj možnosť ukladania jednotlivých druhov trestov takej fyzickej osobe, a to najmä v prípade, keď činnosť obchodnej spoločnosti je len prostriedkom a zástierkou na páchanie trestnej činnosti. Pri opačnom výklade by aplikácia ustanovenia § 58 ods. 2 Tr. zák. v prípade štatutárnych orgánov obchodných spoločností resp. štatutárnych zástupcov iných právnických osôb bola iba formálne uvedená v Trestnom zákone, bez možnosti jej skutočného reálneho uplatnenia v rozhodovacej praxi.

Odvolací súd si uvedomuje, že trest prepadnutia majetku postihuje celý majetok obžalovaného vrátane majetku nadobudnutého pred spáchaním trestného činu, a preto sa môže zdať uloženie takého druhu trestu prísny. Prípadná prísnosť ukladaného trestu ustanoveného zákonom však neumožňuje, aby súd ako orgán aplikácie práva, daný druh trestu neuložil, pokiaľ sú splnené zákonné podmienky pre jeho uloženie, keď navyše zákonná formulácia daného ustanovenia § 58 ods. 2 Tr. zák. má obligatórny charakter („súd uloží“), na rozdiel od ustanovenia § 58 ods. 1 Tr. zák. („súd môže uložiť“). Pritom uloženie tohto druhu trestu ustanoveného Trestným zákonom práve osobe, ktorá úmyselným podvodným konaním získala zo štátneho rozpočtu neoprávnené finančné prostriedky v sume vyše X,XXX mil. eur (čo je pre porovnanie vyše XXXX-násobok vtedajšej priemernej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky), je aj vecne správne a odôvodnené. Predovšetkým práve úmyselné konanie podvodného charakteru, ktorého účelom je „oklamať a ošmeknúť“ štát na úseku verejných financií (teda v podstate všetkých obyvateľov štátu) tým spôsobom, že si páchatel dokonca nárokuje neoprávnené vyplatenie dane, na ktoré nemá nárok v čiastke rádovo niekoľko stotisíc eur, by malo byť v prvom rade postihované práve takýmto druhom trestu, a to aj za účelom predchádzania takému protiprávnemu konaniu zo strany ďalších osôb, a to práve pod hrozbou uloženia trestu prepadnutia majetku (generálna prevencia). Na tomto konštatovaní nič nemení skutočnosť, že obžalovaný finančné prostriedky vo vyššie uvedenom rozsahu zaplatil späť štátu, keďže ich vrátenie má len charakter náhrady škody spôsobenej trestným činom a k ich zaplateniu došlo až v dôsledku prebiehajúceho trestného

stíhania po vyše 5 a pol roku od ich podvodného získania s prioritným cieľom obžalovaného dosiahnuť zastavenie trestného stíhania.

Vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva podľa § 59 ods. 2 Tr.zák. štát, t. j. Q. republika, čo odvolací súd výslovne uviedol aj vo výroku svojho rozhodnutia.

Pokiaľ obžalovaný v konaní poukazoval, že trest prepadnutia majetku sa musí vzťahovať iba na majetok nadobudnutý trestným činom a teda, že musí byť vykonané dokazovanie a ustálený objem majetku, ktorý bol obžalovaným získaný za sumu X. XXX.XXX,XX eur s tým, že obžalovaný všetky nehnuteľnosti nadobudol pred spáchaním prejednávaneho skutku pred rokom 2012, tak uvedené tvrdenie sa nezakladá na pravde, keďže trest prepadnutia majetku postihuje v zásade celý majetok odsúdeného, nielen jeho časť, čo vyplýva zo znenia § 59 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého trest prepadnutia majetku postihuje, v rozsahu, ktorý patrí odsúdenému pri výkone trestu prepadnutia majetku po ukončení konkurzného konania,

- a) výťažok zo speňaženia majetku,
- b) majetok vylúčený zo súpisu majetku podstát,
- c) majetok podliehajúci konkurzu, ak nedošlo k speňaženiu majetku.

To, že mohol súd v trestnom konaní v minulosti podľa § 59 ods. X Tr. zák. rozhodnúť, že trest prepadnutia majetku sa vzťahuje len na časť majetku odsúdeného určeného súdom v meritórnom rozhodnutí, bolo už zrušené novelou Trestného zákona vykonanou zákonom č. 224/20X0 Z. z. s účinnosťou od 1.9.2010.

Z oboznámených listinných dôkazov na prvostupňovom súde pritom vyplýva, že minimálne byty č. X-A a č. X-B na J. 1 v B., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX (č.l. XXXX-XXXX), boli nadobudnuté do vlastníctva obžalovaného až dňa 25.2.2014, teda potom, ako boli zo štátneho rozpočtu vyplatené finančné prostriedky uvedené vo vymedzená skutku napadnutého rozsudku. To isté sa vzťahuje aj na nebytové priestory na J. 1 v B. č. X-XI, č. X-PSXX, č. X-PSXX, č. X-PSXX, č. X-PSXX, ktoré obžalovaný nadobudol do vlastníctva dňa 19.1.2016 (prvý z uvedených), resp. ostané dňa 25.2.2014 (č.l. XXXX-XXXX).

Odvolací súd k ním uloženému trestu odňatia slobody, trestu zákazu činnosti a trestu prepadnutia majetku obžalovanému uvádza, že je toho názoru, že vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy, ide o trest uložený v súlade so zákonom a aj o trest spravodlivý a primeraný, naplňujúci účel trestu jednak z pohľadu represívneho, jednak z pohľadu individuálnej prevencie a generálnej prevencie a je aj vyjadrením morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou.

C. K uplatnenej náhrade škody poškodeným

V napadnutom rozsudku prvostupňový súd uviedol s poukazom na konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, že v prípade uplatneného nároku poškodeného Daňového

úradu Trenčín na náhradu škody v sume XXX.XXX,XX eur (rozdiel medzi vyplateným nadmerným odpočtom na dani z pridanej hodnoty v sume X.XXX.XXX,XX eur a finančnou čiastkou vrátenou obžalovaným v sume X.XXX.XXX,XX eur) nemohol súd o ňom rozhodovať, keďže ohľadom trestných činov na úseku daní nie je možné v trestnom konaní uplatňovať náhradu škody.

Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza a dopĺňa, že podľa ustálenej súdnej praxe (R 71/2017 - stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 39-60/2017 zo dňa 29.11.2017) majetkové nároky štátu vyplývajúce z predpisov o jednotlivých druhoch daní, o ktorých vo svojej pôsobnosti prvotne rozhoduje príslušný správny orgán postupom podľa Daňového poriadku (zákon č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov), vrátane nároku, ktorý vyplýva z daňovníkom neoprávnene uplatneného nároku na vrátenie zaplatenej dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane, majú administratívnoprávnu povahu a rozhodnutia o nich podliehajú prieskumu správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku (zákon č. 162/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) a tieto nároky nie sú nárokom na náhradu škody, ktorý je možné uplatniť v trestnom konaní podľa § 46 ods. 3 Tr. por.

Prvostupňový súd sa však upozorňuje, že v takom prípade je nutné procesne postupovať tým spôsobom, že na hlavnom pojednávaní treba rozhodnúť uznesením podľa § 256 ods. 3 Tr. por. o nepripustení poškodeného s nárokom na náhradu škody na hlavné pojednávanie (čo nemá vplyv na postavenie tohto poškodeného v trestnom konaní ohľadom ďalších jeho práv priznaných Trestným poriadkom), pričom odvolací súd uvedené pochybenie prvostupňového súdu, ktorý tak nepostupoval, len konštatuje v odôvodnení tohto rozhodnutia.

Odvolacie námietky obžalovaného vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné a k tým relevantným, ku ktorým sa nevyjadril už vyššie, uvádza nasledujúce skutočnosti.

K tvrdeniu odvolateľa, že napadnutý rozsudok je nezákonný, nedôvodný a jeho odôvodnenie je arbitrárne, čím mal prvostupňový súd porušiť základné princípy trestného konania a ústavný princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku uviedol relevantné skutočnosti, ktoré zoberal do úvahy pri rozhodovaní a pokiaľ sa s niektorou zo skutočností uplatnených na hlavnom pojednávaní obhajobou výslovne v svojom rozhodnutí nevysporiadal, na tieto argumentačne reagoval odvolací súd v tomto rozhodnutí a podľa ustálenej súdnej praxe odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže prvostupňové a druhostupňové konanie z pohľadu predmetu konania tvoria jeden celok.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje na pravidlo ultima ratio, tak odvolací súd je toho názoru, že pri úmyselnom podvodnom konaní so spôsobením škody vyše 1,7 mil. eur sa domáhať tohto princípu vzhľadom na rozsah spáchanej trestnej činnosti, hoci bola v priebehu trestného stíhania obžalovaným uhradená dotknutá suma, je nenáležitá a nedôvodná odhliadnuc od skutočnosti, že podľa ustálenej súdnej praxe je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť podľa Trestného poriadku, ak páchatel naplní zákonné znaky trestného činu a pravidlo ultima ratio možno uplatniť len

prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda len pri prečinoch (R 96/2014), čo prejednávaný prípad nie je.

Odvolací súd k uplatneným odvolacím námietkam pritom uvádza, že hoci sa obžalovaný s posúdením a vyhodnotením niektorých z uvádzaných právnych inštitútov nestotožňuje, resp. si ich vykladá rozdielnym spôsobom, to neznamena, že súd musí prijať taký výklad. Odvolací súd uviedol konkrétne argumenty, na základe ktorých odvolacie námietky obžalovaného nemohli byť akceptované a boli vyhodnotené za nedôvodné.

Záverom odvolací súd poukazuje na niektoré ďalšie skutočnosti vyplývajúce zo spisového materiálu.

Odvolací súd ohľadom prijatého vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, môže len akademicky konštatovať (vzhľadom na zákaz reformatio in peius ustanovený v § 322 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého nie je možné zmeniť rozsudok v neprospech obžalovaného pri absencii príslušného odvolania, v danom prípade odvolania prokurátora smerujúceho proti výroku o vine), že z rozhodnutia Daňového úradu K. č. XXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 6.7.2017, právoplatného dňa 26.7.2017 (č.l. XXXX-XXXX) vyplýva, že rozhodnutím daňového úradu nebol spoločnosti B. priznaný nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2012 v celej sume X.XXX.XXX,XX eur, nielen ohľadom sumy X.XXX.XXX,XX eur, čo vyplýva z tej skutočnosti, že podľa daňového úradu nebolo preukázané ani reálne uhradenie časti kúpnej ceny v sume X.XXX.XXX eur spoločnosťou BL-XXX s.r.o., pričom v obžalobe uvedená skutočnosť o uhradení tejto sumy vychádzala podľa všetkého z protokolu z prvej daňovej kontroly vykonanej L. úradom B. u BE. s.r.o. dňa 8.6.2012 (č.l. 10-13), z ktorého vyplýva úhrada prvej splátky kúpnej ceny v sume X.XXX.XXX eur v hotovosti v zmysle kúpnej zmluvy medzi J. and N., s.r.o. a B. zo dňa 19.3.2012, k čomu však pri opätovnej daňovej kontrole vykonanej už Daňovým úradom Trenčín začatej dňa 20.6.2016 nebol k dispozícii doklad preukazujúci úhradu v hotovosti a ani doklad o prípadnom bankovom prevode.

Odvolací súd ďalej poukazuje, že až na základe aktivity konkrétnej novinárky došlo v tejto veci k tomu, že sa začalo riadne vyšetrovanie tejto trestnej činnosti, ktoré malo charakter vecný a odborný, keďže predtým uskutočnené preverovanie malo skôr charakter iba formálny. Ako už bolo uvedené vyššie, prvotné oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v prejednávanej veci podal na Národnú kriminálnu agentúru Prezídia Policajného zboru písomným podaním doručeným dňa 19.12.2013 Kriminálny úrad finančnej správy, pričom o tomto oznámení bolo rozhodnuté uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 5.8.2014 o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d) Tr. por., proti ktorému Kriminálny úrad finančnej správy dokonca ani nemal ako oznamovateľ podať sťažnosť, hoci zo spisu vyplýva, že taká sťažnosť mala byť skoncipovaná, ale napokon nebola oznamovateľom odoslaná. Až na základe tej skutočnosti, že zo strany novinárky boli žiadosťami z marca 2016 o zaujatie stanoviska adresovanými Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR spochybnené závery ohľadom pôvodného preverovania trestného oznámenia skončeného rozhodnutím o odmietnutí veci, pričom táto novinárka aj následne podala trestné oznámenie dňa 5.4.2016, došlo dňa 13.4.2016 v tejto veci k vydaniu uznesenia

o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. a k následnému riadnemu vyšetrovaniu tejto trestnej činnosti. Na tejto konkrétnej trestnej veci je zrejmá nezastupiteľná úloha novinárov a médií pri kontrole verejnej moci resp. orgánov verejnej moci.

Odvolačný súd ďalej uvádza, že zo spisového materiálu vyplýva, že štyri zo siedmich bytov, ktoré boli podľa vymedzenia skutku v napadnutom rozsudku predmetom prevodu medzi spoločnosťami B. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19.3.2012, sa následnými ďalšími opakovanými prevodmi (naposledy zmluvou o predaji časti podniku, kde k zaplateniu kúpnej ceny v sume niekoľko miliónov eur došlo započítaním vzájomných pohľadávok predávajúceho a kupujúceho s tým, že kupujúci mal voči predávajúcemu pohľadávku vzniknutú zo zmluvy o pôžičke peňazí uzatvorenej na sumu niekoľko miliónov eur) dostali v roku 2015 do vlastníctva obchodnej spoločnosti, ktorej jedinou spoločníčkou a konateľkou má byť manželka obžalovaného.

Napokon odvolací súd uvádza, že prokurátor by mal celú túto trestnú vec analyzovať a v prípade, že budú zistené dôvody na trestné stíhanie niektorých ďalších osôb vrátane nepravdivých skutočností uvádzaných vo svedeckých výpovediach, takto by mal aj postupovať. Z pohľadu nepravdivých svedeckých výpovedí odvolací súd uvádza, že z rozhodovacej činnosti súdov v trestnom konaní vyplýva, že v trestnom konaní sa tieto stávajú už obvyklým javom a za účelom predchádzania takého neželaného fenoménu, je nutným trvať na riadnom postihu osôb dopúšťajúcich sa krivej výpovede resp. krivej prísahy.

Zhrnutím odvolací súd uvádza, že pochybenie prvostupňového súdu vo výroku o treste ohľadom neuloženia trestu prepadnutia majetku obžalovanému malo za následok na základe prokurátorom podaného odvolania nutnosť zrušiť napadnutý rozsudok v tomto výroku a rozhodnutie o tom rozsudkom odvolacím súdom (bod I. výroku tohto rozsudku), keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu správne zisteného v napadnutom rozsudku, pričom v ostatných výrokoch zostal napadnutý rozsudok nedotknutý. Zároveň bolo odvolacím súdom odvolanie obžalovaného zamietnuté podľa § 319 Tr. por. vzhľadom k tomu, že bolo nedôvodné (bod II. výroku tohto rozsudku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

Krajský súd v Bratislave, dňa 14.3.2019

JUDr. Peter

Štíft predseda

Za správnosť: Kormošová Iveta

Krajský súd v Bratislave Za

správnosť anonymizácie: